

De E8

- 'Het is genoeg geweest,' zei Aarde nadrukkelijk met haar lage raspende stem.

- 'Ja, het is genoeg geweest,' likkebaardde Vuur, aangestoken door de geestdrift van de anderen.

- 'Me dunkt,' klaterde Water, 'we hebben nu zo vaak gewaarschuwd. Jaren heb ik niet geregend, het werd droger en droger. Jaren heb ik heel veel geregend, het land overstroomde en ik werd doodmoe. Het wordt tijd om echte maatregelen te nemen. Laat het ijs maar smelten.'

- 'We moeten een spoedvergadering beleggen met de hele raad van bestuur,' zei Lucht, haar damp bereikte met één uitstoot alle andere elementen. Aarde, Water en Vuur, aangevuld met Zon, Maan en Wind vormden ze samen de E7. De afgelopen zestig jaar hadden ze steeds vaker bij elkaar moeten komen, want het ging niet goed. Ze deelden elkaars bezorgdheid over Wereld, die viezer en voller werd. Rijkdom kreeg teveel macht, Wijsheid manifesteerde zich te weinig. Geloof, Hoop en Liefde boden niet waar ze voor stonden. Oorlog en Vrede bleven maar kibbelen. Flora en Fauna gingen ten onder aan de onkunde van alle anderen en als de E7 niet zou ingrijpen zou Leven het loodje leggen.

Lucht hapte naar Wind, 'roep iedereen bijeen. De president, Zon en Maan, de vice-president en verder alle ambassadeurs, Armoede en Rijkdom, Geloof, Hoop en Liefde; Oorlog en Vrede, Jong en Oud en vergeet Flora en Fauna niet. En die twee eigenwijze lui, Wijsheid en Domheid. En Leven natuurlijk, vergeet Leven niet uit te nodigen.'

Wind was de secretaris-generaal van de E7, een nijver baasje dat in z'n enthousiasme meermalen de hele papierwinkel van de grootste mogendheid, Wereld, het raam uit had geblazen. Aarde knikte instemmend, de armen om de bolle buik geslagen.

- 'Ja, als Leven niet wil leren dan gaat ze dood.'

Leven is afhankelijk van de ambassadeurs. En de ministers, daarvan zijn er heel veel maar het probleem is, dat ze elkaar allemaal tegenwerken. Mooi en Lelijk bijvoorbeeld zitten op dezelfde afdeling als Schoon en Smerig van het departement Milieu. Geld en Ruilen en Geven en Nemen vallen onder Rijkdom. Vallen en Opstaan, Vooruitgang en Stilstand vallen onder Transport. Honger en Vraatzucht maken elkaar het leven zuur op het departement Lekker. Vakantie-Vieren en Werk-Lust zijn twee ministers die elkaar op Arbeid dagelijks de hersens inslaan.

Wind had zijn best gedaan. Alle ambassadeurs en ministers waren bij elkaar geblazen op 23 februari van het jaar 2012. Het werd het grootste overleg aller tijden.

-‘Het is genoeg geweest,’ begon Aarde en sloeg met haar vuist dermate hard op tafel dat haar pokdalige gezicht vol kraters en vulkanen bijna barstte. Daarna bleef het nog dagen rommelen in haar binnenste. Ze leunde achterover in haar enorme stoel en keek dreigend van de een naar de ander. Ze vervolgde, ‘Armoede en Rijkdom, jullie overheersen de wereld maar doen niets aan het opheffen van elkaars te veel. Wijsheid, het was de bedoeling dat jij het van Domheid zou winnen, maar Domheid blijkt sterker en jij dommer. Oorlog wanneer leer jij van Vrede dat jou aanwezigheid in het geheel niet op prijs wordt gesteld. En Flora en Fauna, jullie stellen ons teleur, jullie laten je vertrappen en uitroeien door Leven, dat zonder jullie niet verder kan.’

Lucht viel haar bij en begon te fulmineren tegen de andere ambassadeurs.

-‘Jij, Geloof, je hebt gefaald. Liefde, je bent egocentrisch je denkt alleen maar aan je naasten en jij Hoop, je hebt Leven al jaren geleden in de steek gelaten.’

Oud en Jong zaten er verslagen bij. Jong aaide Leven over het gebogen hoofd. Zij besepte dat het spel uit was. Ze hadden gesold met de grote jongens. Ze hadden met z'n allen de Elementen uitgelachen. Ze hadden tikkertje met ze gespeeld en geroepen, ‘pak me dan, pak me dan, je kunt me lekker toch niet krijgen.’ En nu, nu was de E7 bijeen en uitte zijn ongenoegen, of liever ze waren boos, heel boos.

-‘Leven,’ Zon sprak nu met haar alles overheersend charisma. Als zij haar mond open deed verbleekte alles en iedereen tot nietigheid. ‘Wij zetten jullie op non-actief en nemen het beleid voor onbepaalde tijd over. Ik heb het niet over maanden maar jaren, honderden jaren. Dood zal jullie lot zijn, uiteraard hangt een en ander af van Geloof, Hoop en Liefde, maar Aarde is het er mee eens. Wind gaat waaien, Water gaat stijgen Vuur gaat branden en Ik ga schijnen.’

Het duurde precies negen maanden voordat hun woorden in daden werden omgezet. Van 23 februari tot 23 november van het jaar 2012 waaide het niet. Er was geen Wind van Europa tot aan Japan en van China tot Lapland, van Afrika tot Siberië en India tot Zuid- en Noord-Amerika. Het waren de maanden nodig ter voorbereiding. Het was de grote stilte voor de storm.

Op 23 november 2012 ging 's avonds het licht niet meer uit. Zon bleef schijnen. Als een gulzig monster kroop Water het land op. Ze sabbelde aan boomwortels en de fundamenten van gebouwen. Duinen, dijklichamen en bergen raakten verzadigd met haar niets ontziend vocht. Soms nam een tentakel van Water achteloos, in één golfbeweging, een stad of bos mee. Aangemoedigd door Wind werden hele landen van de kaart geveegd. Leven kroop omhoog samen met Fauna. Ze probeerden hun huid te redden in Floras schaduw. Niets hielp. Hoger en hoger moesten ze klauteren, naar de

toppen van de bergen. En daar waren opnieuw Wind, Vuur en Zon die hen teisterden. Om het Leven niet te laten zat er niets anders op dan het oudste Leven te verorberen. De jongere sterksten knabbelden aan tenen en vingers van de oude zwakkeren. Armoede en Rijkdom waren in geen velden of wegen meer te bekennen. Geloof, Hoop en Liefde hadden Leven voor de zoveelste keer in de steek gelaten. Flora en Fauna deden hun best te helpen waar ze konden en boden zich zelf aan in de vorm van voedsel: wortels, bessen en rauw vlees. Wijsheid en Domheid waren voortdurend met elkaar in onderhandeling. Als Wijsheid iets slims bedacht om te overleven richtte Domheid dat onmiddellijk te gronde.

Het duurde wat jaren, tien, vijftien, honderd, dat het Land van levend Leven veranderde in dat van dode Dood. Aanvankelijk sprak de E7 over Land van Jonge Dood, maar na nog eens een paar honderd jaar noemden ze het Land van Oude Dood.

Ze hadden hun zin, Zon en Maan, Aarde, Water, Lucht, Vuur en Wind. Leven was verbannen naar Oude Dood. Aarde was niets meer dan Waaiend Zand, Woelend Water en Schroeiend Vuur. Na bijna duizend jaar kwam de E7 weer eens samen.

- 'Ik verveel me zo,' zuchtte Aarde. Ze had last van de warmte. Ze was nog dikker, maar zag er wel veel beter uit, minder vervuild.

- 'Jij wilde dit toch,' zei Zon geïrriteerd.

- 'Ja, maar zo hard, zo meedogenloos, zo eindeloos onafzienbaar ben ik geworden tot een oeverloze woestijn,' zeurde Aarde.

- 'Maar wat wil je dan,' kabbelde Water, 'Wil je weer Leven op Aarde?'

- 'Nee, nee, dat is niets dan ellende. Zeker Arm en Rijk weer in het zadel zetten met Honger en Vraatzucht als ministers,' huilde Wind.

- 'En waar halen we Flora en Fauna dan zo snel vandaan?' knapperde Vuur, die heel zelfverzekerd was geworden want hij vervulde inmiddels een belangrijke rol. Echter met de hulp van zijn huidige vriendin, Honderdgraden. Dankzij haar hoefde hij alleen nog maar te gloeien.

- 'Geloof, Hoop en Liefde moeten nog wel ergens zijn,' zei Aarde weer. 'Dat zijn oude geesten, die zijn niet klein te krijgen.'

- 'Weet jij waar zij uithangen?' blies Wind tegen Lucht. Zij pretendeerde altijd alles te weten, maar dit keer schudde ze het mistige hoofd.

- 'Okay, weet je wat,' zei Water, 'Ik trek me terug, ik ben dat eeuwige stromen ook wel eens zat. Wind als jij nou gaat liggen en Vuur jij gaat uit, dan kijken we wat er gebeurt.' Hij vuurde op en zei, 'Ja maar, als ik doof wat doe ik dan met Honderdgraden?'

- 'Zet haar toch aan de kant, ze is veel te heet,' zei Maan met zijn prettig volle maans gezicht. Hij zei nooit veel, maar als hij wat zei dan werd er meestal geluisterd. Vuur knikte en smeulde bedeesd.

-’Mij kan het niet schelen. Ik schijn toch wel, een beetje meer of minder maakt me niet uit,’ blikkerde Zon.

Een tiental jaren ging voorbij. Aarde draaide verder om Zon. Wind was gaan liggen. Water was afgegleden in de diepte ver onder het land. Vuur smeulde nog wat na. Als een glanzend vlak deinde Water nu lieflijk tussen de ruige bergtoppen die zich weer fier oprichtten aan de horizon. De E7 wachtte maar er leek niets te gebeuren. Pas toen Honderdgraden zich had teruggetrokken in de schaduw van de koelte ging Aarde weer stomen. Een kring van damp sloot zich om haar heen. De nachten werden frisser, Maan gaf weer ruimte aan de Sterren. Het werd winter en water werd weer ijs.

Aarde was een woestijn, echter één oord was aan de toorn van wassend Water, Vurige vlammen en woedende Wind ontsnapt. Het was een oord waar het zand ook op hopen was gewaaid, dat wel. Maar er stonden nog bomen, weliswaar als zwart geblakerde silhouetten maar verankerd aan duizend jaar oude wortels. Dood vertakt waren die nog zichtbaar in, door Wind en Water geslagen, diepe kraters. Er stonden ook nog enkele, met de hand gestapelde, muren overeind. Afdrukken van grashalmen waren in de stenen zichtbaar, dit duidde op ooit geleefd Leven. Een stuk van een asfaltweg lag er nog als een startbaan de ruimte in. Een ijzerdraad hing in een lus aan een tak, zijn prooi reeds lang vergaan.

De E7 had in al zijn toorn dit oord ontzien, zonder te weten dat ik hier sliep. Water was langs me heen gekabbeld. Vuur had hier slechts wat gelikt en geschroeid. En Wind had op deze plek de weldaad van Luwte ervaren. 1001 lange jaren hield ik mij verscholen in een bedje van zandkorrels. Soms opende ik een oog en constateerde dat de wereld om mij heen nog woedde in razernij. Dan draaide ik me zuchtend om en sliep verder, voor nog een paar honderd jaar.

Het was in het jaar 3013 dat ik écht wakker werd. Winter was opnieuw ingehaald door Lente. Een koele bries dwaalde langs mijn kale schedel. Een dauwdruppel landde op mijn lip. Een ongekende groeikracht zwol in mijn bast. Nauwelijks een paar uur verder en mijn hoofd stond weer op mijn nek. Ik strekte mijn stijve spieren. Ik zag rond en schrok van het dood geblakerde landschap om me heen. Ik was alleen en vroeg me af of ik het zou gaan redden. Zonder er zelf iets aan te kunnen doen, groeide ik dagelijks een paar meter in de lucht én de grond in. Ik rook de zilte zee in de verte en inmiddels boven het zandduin uittorend zag ik hem ook. De lucht erboven rood van gloed. Zon zakte achter Aarde en Maan steeg de nacht in, hij lachte me toe. Ik groeide en groeide, mijn lijf werd dikker en mijn voeten stonden stevig in Aarde. Met duizend armen en tienduizend vingers werd ik een Levensboom. Maar ik stond alleen, ik kon niet weg, ik kon nergens heen.

Het is nog steeds het jaar 3013 en ik sta wat te soezen. Ik geloof dat het nu zomer is. Ik geloof het, want mijn bladeren geven zoveel schaduw op mijn stam, dat ik het niet met zekerheid kan zeggen. Er is beweging in de lucht en ik ontwaar geritsel in mijn kruin. Meteen ben ik klaarwakker en gluur door mijn gebladerte naar het lege landschap om mij heen. Schuin boven mij, hangt een levensgrote spin. Hij glanst en flikkert in dalende Zon. Zijn lijf is breed en hoog, zijn ogen lijken op ramen, zijn voelsprietten blijken antennes te zijn. Langzaam zakt hij een paar meter bij mij vandaan in het mulle zand, op ietwat geknikte, hoge stalen poten. Het duurt een tijdje voordat er een deurtje opengaat. ik vraag me af waarom dat beest juist hier landt.

Ooit, meer dan 1001 geleden, had ik ook zo'n soort monster zien landen. Ik keek namelijk wel eens, tussen de bomen van het bos door, naar de TV. Dat waren toen grote digitale flat-screen schermen, met een erg duidelijk beeld. Wat ik zag vond ik machtig interessant, hoewel ik lang niet alles begreep.

Opeens zie ik beweging op het gevaarte. Een laddertje wordt naar buiten gegooid, het klapt open in vijf segmenten. Iemand daalt af. Bij nadere beschouwing zie ik dat het Scotty is, van 'Beam me up, Scotty' uit Star Trek. Hij wordt gevolgd door niemand minder dan Ken en Barbie, met hun lange stijve benen zakken ze diep weg in het losse zand. Even later tuimelen de Tele Tubbies naar buiten. Een tijdje gebeurt er niks, dan wordt er iemand naar buiten geduwd. Hij stribbelt tegen lijkt het. Als ik beseft dat het Bill Gates is, schrik ik. Was hij niet de ambassadeur van Rijkdom? Hij wordt gevolgd door een oude man, die lijkt op Nelson Mandela. Ik herken Paus Paulus, zelfs na zijn dood bleef hij abassadeur van Geloof. Nu komt Liefde naar buiten. Een mooie meid, wie wil niet met haar slapen. Dat moet Nicole Kidman zijn. Een doodzieke aidslijder strompelt steunend op Nicole, de trap af. En dan, Ik geloof mijn ogen niet, zie ik George Bush afdalen, was hij niet Domheid? Er komt nog een handjevol bekenden naar beneden zeilen, Bono, Geldof; die klootzak van een Sadam; Armstrong, was dat niet een fietser? Ik zie Ayaan Hirsi Ali en Oprah Winfrey, allebei in wit gesteven bloesjes en nauwe kokerrokjes, in het zand zakken. Beiden nog altijd met ontkroesd haar. Arafat en Milosovitsj zijn van de partij. De laatste die naar buiten komt is een oude gebogen man, hij struikelt haast over zijn baard. Ik zag hem maar een paar keer op een gestreepte video, maar hij lijkt me niemand minder dan Bin Laden. Ik ben vergeten wie hij was, Wijsheid of Oorlog.

Op de een of andere manier moeten die ouwe ambassadeurs en ministers aan de woede van de E7 zijn ontvlucht. Hebben ze 1001 jaar samen doorgebracht in dat ruimteschip? Het is wel een groot ding, maar zo groot dat je er in kunt overleven? Ik geloof dat ik droom en knijp in m'n takken. Dan hoor ik het lieve stemmetje van Nicole.

-‘Kijk daar is een boom.’ Ze loopt op me toe en spreidt een grote geruite deken onder mij uit. Ze gaat zitten en zegt, ‘Kom Georgie-boy, kom gezellig naast me zitten. En jij Binnie, ga jij hier zitten.’ Ze doen braaf wat ze zegt, Domheid en Wijsheid, of waren het Oorlog en Vrede; op een drafje sukkelen ze naar Liefde toe. De Aidslijder hangt in arre moede tegen mijn stam. Rijkdom frummelt een paar briefjes van honderd in zijn zak. Daar zal hij hier niet veel aan hebben, denk ik. Nelson komt met Ayaan en Oprah aangestrompeld, op hun hoge hakken is dat een koddig gezicht. Ze zaten met z’n drieën op het departement Hoop, weet ik weer. Bono en Geldof komen nu ook aanlopen, samen met Saddam. Vertegenwoordigden zij niet Goed en Kwaad? De Paus helpt Armstrong op zijn fiets, ver zal hij niet komen in het losse zand, of hij moet een diep geworteld Geloof bezitten.

‘Wat een weldaad aan frisse lucht, na al die verstikkende jaren in de ruimte,’ zegt Ayaan. ‘Het lijkt hier het paradijs wel’.

-‘Ja, zo is het allemaal begonnen, Ayaan, dat weet je toch nog wel’, zegt Bin.

-‘De as van het kwaad,’ mompelt George.

-‘Nee’, zegt Geloof, die zich van Armstrong’s bagagedrager laat glijden en neerzigt op het kleed, ‘laten we de boel nu niet door elkaar halen’.

-‘Wie is er hier in de war?’ zegt Bono.

-‘Wij waren toch de as van het kwaad’, doet Saddam nog een duit in het zakje.

-‘Ja precies en dat is de reden dat we ophielden te bestaan. Ik had net zo’n goed idee om de wereld te digitaliseren. Oorlog kwam niet meer voor en iedereen zou rijk en gelukkig zijn geworden,’ zegt Bill Gates.

-‘Geloof jij dat?’ vraagt Geldof aan Bono.

Arafat mompelt tegen Milosovitsj, ‘wij weten er alles van, die Joden zijn een oud volk, uitverkoren, maar Palestina is van ons.’

‘Zo is het maar net,’ zegt Milo.

-‘Kom jongens, laten we nou geen ruzie maken, we hebben het meer dan duizend jaar samen uitgehouden. En nu, terug op Aarde gaan we weer kibbelen?’ Het is Oprah, die opstaat, haar rokje strak strijkend. Nicole valt haar bij, ze komt half overeind en blijft met beide handen steunend op de schouders van Bin en George staan.

-‘Ik weet wat, we gaan een rollenspel doen. We draaien de rollen om. George jij speelt Bin, Saddam jij verplaatst je in Nelson en Nelson, jij wordt paus.’ Ze loopt op de Paus toe en tikt op zijn wang, ‘jij hebt aids’. Tegen de arme aan aids lijdende zieke zegt ze, ‘Wat zou je er van zeggen als jij Bill wordt met al zijn geld’.

-Goed, idee Nicole,’ Ayaan klapt in haar handen van plezier. ‘Laat die mannen maar eens zien waar het mis ging. Wij geven wel aanwijzingen’.

'Tut tut, ho ho, wil jij beweren dat het allemaal aan ons mannen ligt?' zegt Armstrong.
-'Eh, Nicole wie mag ik spelen, je moet weten ik ben dol op spelletjes. Als kind vouwde ik al vliegtuigjes van oude kranten,' lacht Bin.

Nicole bijt op haar lip, ze denkt even na, te oordelen naar de rimpel in haar mooi gevormde voorhoofdje.

'Goed Bin, speel jij mij maar, Liefde'.

Ik toren boven het gezelschap uit en lach me dood, wat een stelletje kinderen zijn het nog. Scotty, Barbie en Ken, bijgestaan door de Tele Tubbies, zijn druk bezig schoon schip te maken. Met scheerlijnen van stevig staaldraad zetten ze het vaartuig vast in het zand. Opeens lijkt de spin meer op een grote bungalowtent. Als ze klaar zijn komen ook zij naderbij.

Men gaat het spel voorbereiden, kleren worden verwisseld, baarden afgeschoren, haren worden geverfd. Ik ben toeschouwer van een waar schouwspel. Het lijkt wel een openlucht theater, waar ze een stuk van Shakespeare staan voor te bereiden.

- 'Gij zult niet stelen of doden,' hoor ik Binny Bush zeggen.

- 'Leen me je vrouw', zegt Kidman-Bin tegen de aidslijdende Paus.

- 'Ja maar dan wordt jij ook ziek', antwoordt deze.

- 'Kan me niet schelen, ik wil van deze wereld zijn'.

- 'Hoe is dat nou om katholiek te zijn?' vraagt Sadam Mandela aan de echte Nelson, die voor Paus speelt.

- 'Machtig, maar dat was het ook al toen ik Mandela was'.

- 'Jongens, jongens, het mag wel een beetje serieuzer zijn,' roept Nicole. 'Jullie moeten wel moeite doen om je écht te verplaatsten in de ander en vooral ook te luisteren naar elkaar. Communiceren heet dat'.

Het wordt een dolle boel, de avond gaat vallen en Scotty zet de koplampen van de Spin aan. Mijn takken werpen lange schaduwen en werken als coulissen. Het spel krijgt iets lugubers. De mannen weten van geen ophouden meer. Er wordt nu voortdurend van rol gewisseld. Bono speelt Bush en Bob is Bin. Ze hebben het over 9/11. Bin zegt dat het Bush was die de vliegtuigen bestuurde. Bush wordt woedend en zegt dat het de Arafat was. Mandela zegt dat het Gates was en Armstrong, die net komt aanfietsen roept dat hij het was. Omdat hij dacht dat ze niet meer wisten wie de laatste winnaar van de Tour de France was. Even is de spanning om te snijden. Dan barst Oprah in een bulderend gelach uit. Ayaan valt haar bij, gevolgd door Nicole. Bin, Sadam, Milosovitsj, zelfs Bush, die bekend staat weinig gevoel voor humor te hebben, beginnen schoorvoetend mee te lachen, als boeren met kiespijn. Het werkt aanstekelijk, want iedereen giert nu van de lach. Ze rollen om en hangen

dubbelgeklapt tegen mijn stam aan. Ik weet niet hoe ik het heb en voel zowaar een glimlach tussen mijn takken verschijnen.

Nicole staat op en roept keihard boven het gegier, gesnik en gehuil uit.

-‘Cut, okay jongens, dit was geweldig. Morgen gaan we filmen, de beste shots sturen we naar de E7. Ze moeten zien dat we het serieus menen, dat we samen de wereld heel goed kunnen besturen, met één God, Geloof en Gemeenschap.’

De volgende morgen is de Spin verdwenen. Ik vraag me af of ik inderdaad gedroomd heb. Maar niet lang daarna komt Leven terug op Aarde. Korstmossen begroeien mijn stam. Kevers en mieren kietelen langs mijn takken omhoog. Vogels nestelen tussen mijn bladeren. De fundamenten van de oude fossiele stenen worden gebruikt voor nieuwe huizen. Er groeit een stad om me heen. De asfaltweg wordt hersteld en in gebruik genomen als contact met de buitenwereld. Men gaat en komt en kijkt gelukkig. Er wordt veel gelachen, dat moet ik beslist zeggen. Ik hoorde dat die film gemaakt is en dat deze bij de E7 in goede Aarde is gevallen. Zij hebben Leven weer een kans gegeven. Ik heb zelfs gehoord dat Leven is toegetreden tot de E8 en dat ze nu gezamenlijk opereren als één saamhorig geheel.